

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 1/12
Luxemburg, 17 ianuarie 2012

Hotărârea în cauza C-347/10
A. Salemink/Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut
werknemersverzekeringen

Lucrătorii angajați pe platforme marine de extracție a gazului situate în zona platoului continental adiacent unui stat membru sunt în principiu supuși dreptului Uniunii

Astfel, activitatea profesională desfășurată pe platformele de foraj, în cadrul activităților de explorare și/sau de exploatare a resurselor naturale trebuie considerată, în vederea aplicării dreptului Uniunii, ca fiind desfășurată pe teritoriul statului respectiv

Domnul Salemink, de cetățenie olandeză, a lucrat, din anul 1996, ca asistent medical și tehnician radiolog pe o platformă de extracție a gazului a societății Nederlandse Aardolie Maatschappij. Această platformă este situată în afara apelor teritoriale olandeze, în zona platoului continental adiacent Țărilor de Jos, la o distanță de aproximativ 80 km de coasta olandeză.

Având inițial reședința în Țările de Jos, domnul Salemink s-a mutat în Spania la 10 septembrie 2004. Înainte de a pleca în Spania, domnul Salemink beneficia de o asigurare obligatorie în conformitate cu legislația olandeză în materie de asigurări sociale, potrivit căreia o persoană care își desfășoară activitatea în afara teritoriului Țărilor de Jos nu este considerată lucrător salariat, cu excepția cazului în care aceasta are reședința în Țările de Jos și angajatorul său locuiește de asemenea sau are sediul pe teritoriul acestui stat membru. Ca urmare a mutării sale în Spania, domnul Salemink nu mai îndeplinea această condiție privind reședința și, prin urmare, a fost exclus de la beneficiul asigurării obligatorii, în special al celei acordate pentru incapacitate de muncă.

După ce la 24 octombrie 2006 a făcut dovada faptului că este bolnav, domnul Salemink a solicitat, la 11 septembrie 2007, o prestație pentru incapacitate de muncă în conformitate cu legea olandeză privind munca și venitul conform capacității de muncă, cu începere de la 24 octombrie 2008.

Această cerere i-a fost refuzată de Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Institutul de administrare a asigurărilor pentru lucrătorii salariați) în măsura în care domnul Salemink, de la mutarea sa în Spania, nu mai era asigurat obligatoriu (de la data de 10 septembrie 2004) și nu mai putea invoca beneficiul unei prestații pentru incapacitate de muncă.

În aceste împrejurări, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul de primă instanță Amsterdam, Țările de Jos) solicită Curții de Justiție să stabilească dacă dreptul Uniunii se opune ca un lucrător care își desfășoară activitatea profesională pe o instalație fixă situată în zona platoului continental adiacent unui stat membru să nu fie asigurat obligatoriu în acest stat membru în temeiul legislației naționale privind asigurările sociale doar pentru motivul că nu are reședința în respectivul stat membru, ci în alt stat membru.

Curtea analizează mai întâi dacă dreptul Uniunii se aplică situației domnului Salemink. În această privință, Curtea amintește că din dreptul internațional al mării¹ rezultă că statul de coastă exercită drepturi suverane asupra platoului continental în sensul explorării acestuia și al exploatarea resurselor naturale ale acestuia. Aceste drepturi sunt exclusive, în sensul că, în cazul în care statul de coastă nu explorează platoul continental sau nu îi exploatează resursele naturale, nimeni nu

¹ Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării, semnată la Montego Bay (Jamaica) la 10 decembrie 1982, intrată în vigoare la 16 noiembrie 1994, ratificată de Regatul Țărilor de Jos la 28 iunie 1996 și aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 98/392/CE a Consiliului din 23 martie 1998 (JO L 179, p. 1, Ediție specială, 04/vol. 4, p. 103).

poate să întreprindă asemenea activități fără consimțământul expres al statului respectiv. În ceea ce privește insulele artificiale, instalațiile și structurile situate în zona platoului continental, statul de coastă are dreptul exclusiv de a le construi, precum și pe cel de a autoriza și de a reglementa construirea, exploatarea și utilizarea lor. Astfel, statul de coastă are jurisdicție exclusivă asupra acestor insule artificiale, instalații și structuri.

În condițiile în care statul membru își exercită suveranitatea, deși aceasta este funcțională și limitată, în zona platoului continental adiacent teritoriului unui stat membru, o activitate profesională desfășurată pe instalații fixe sau plutitoare situate în zona respectivului platou continental, în cadrul activităților de explorare și/sau de exploatare a resurselor naturale, trebuie considerată, în vederea aplicării dreptului Uniunii, ca fiind desfășurată pe teritoriul statului respectiv.

Aplicabilitatea dreptului Uniunii fiind stabilită, Curtea examinează în continuare dacă dreptul Uniunii se opune ca o persoană în situația domnului Saleminck să fie exclusă din cadrul regimului asigurării obligatorii în urma mutării sale în Spania.

În această privință, Curtea subliniază că legislația fiecărui stat membru este cea care trebuie să stabilească condițiile existenței dreptului sau a obligației de afiliere la un regim de securitate socială sau la o ramură sau alta a unui asemenea regim. Deși statele membre păstrează competența de a organiza condițiile de afiliere la sistemele lor de securitate socială, în exercitarea acestei competențe, acestea trebuie să respecte dreptul Uniunii. Pe de o parte, aceste condiții nu pot avea ca efect să excludă din domeniul de aplicare al unei legislații naționale persoanele cărora, în temeiul dreptului Uniunii, aceeași legislație le este aplicabilă. Pe de altă parte, regimurile de afiliere la asigurările obligatorii trebuie să fie compatibile cu dispozițiile privind libera circulație a lucrătorilor.

Or, dreptul Uniunii² prevede expres că persoana care desfășoară o activitate salariată pe teritoriul unui stat membru se supune legislației statului respectiv „chiar dacă are domiciliul pe teritoriul altui stat membru”. Acest drept nu ar fi respectat în cazul în care condiția reședinței impusă de legislația statului membru pe al cărui teritoriu se desfășoară activitatea salariată pentru a beneficia de regimul de asigurare obligatoriu instituit de aceasta ar putea fi opusă persoanelor care lucrează pe teritoriul statului membru respectiv, dar au reședința în alt stat membru. În ceea ce privește aceste persoane, dreptul Uniunii are drept efect să substituie condiției reședinței o condiție vizând desfășurarea activității salariate pe teritoriul statului membru în cauză.

Astfel, se dovedește contrară dreptului Uniunii o legislație națională în temeiul căreia un lucrător care își desfășoară activitatea pe o platformă de extracție a gazului situată în zona platoului continental adiacent unui stat membru va putea beneficia sau nu va putea beneficia de o asigurare obligatorie în același stat în funcție de criteriul reședinței.

În plus, trebuie constatat că o asemenea legislație națională plasează lucrătorii nerezidenți într-o situație mai puțin favorabilă decât cea a lucrătorilor rezidenți în privința protecției sociale a acestora în Țările de Jos și prin aceasta aduce atingere libertății de circulație garantate de dreptul Uniunii.

Prin urmare, Curtea răspunde că dreptul Uniunii se opune ca un lucrător care își desfășoară activitatea profesională pe o instalație fixă situată în zona platoului continental adiacent unui stat membru să nu fie asigurat obligatoriu în acest stat membru în temeiul legislației naționale privind asigurările sociale doar pentru motivul că nu are reședința în respectivul stat membru, ci în alt stat membru.

---

² Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1606/98 al Consiliului din 29 iunie 1998 (JO L 209, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 76), articolul 13 alineatul (2) litera (a).

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720